

каха въ килера, съветваха се съ баща си и единъ по единъ се измъкнаха презъ комшулука.

Дѣдо Петко премѣташе въ ржцетъ си едритъ зърна на кехлибарената броеница и съ тежки стѣпки се разхождаше по чардака. Той бѣше загриженъ, дълбоки бръчки прорѣзваха голѣмото му чело.

— Ето каква беля докараха тѣхнитъ комитети, събрания, чети. Утре ще видимъ, какво ще каже тоя черкезинъ, дето е довтасалъ. . . — започна баба Кула, щомъ излѣзе на чардака.

— Мълчи! — прекъсна я троснато дѣдо Петко. — Ти си гледай вретената и въ народнитъ работи се не бъркай.

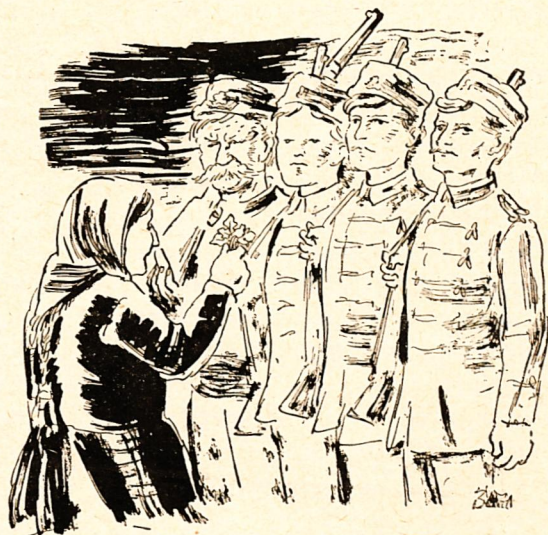
— Хей и ти, старъ човѣкъ пѣкъ на единъ умъ съ младитъ, — разсърди се бабата.

Не само дѣдо Петко бѣше на единъ умъ съ младитъ. И баба Кула сѣщо. Отъ страхъ предъ ненадейното появяване на турския голѣмецъ, тя забрави колко пѣти е крила комити въ кѣщата си. Когато синоветъ ѝ се страхуваха да ги не дебнатъ шпиони, тя нарамваше пълна бокча съ вълна, отиваше кждето трѣбва, съобщаваше каквото ѝ бѣха заржчали и се завръщаше съ отговора. Тя посочи най-забутанитъ мѣста въ кѣщата си, кждето въста-

ницитъ скриха закупеното орѣжие. Сега нейното майчино сърдце се свиваше отъ мъжа предъ надвесилата се опасностъ и тя предпочиташе робството и теглилата, само да запази живи децата си.

Нощта мина неспокойно. Още отъ ранни зори цѣлата кѣща бѣше на кракъ. Синоветъ на баба Кула ровѣха изъ раклитъ и долапитъ и вадѣха скрити дрехи, калпацы, пушки, ками. Облѣкоха се набързо.

Майката изгледа съ гордостъ тримата въстаника и запита съ спом-

давенъ отъ вълнение гласъ:

— За кжде сте се стѣкмили така, чеда?

— Дойде решителниятъ часъ, майко. България ни вика да я освободимъ отъ вѣковния ѝ врагъ.

Баба Кула отиде въ градината,